Váncsa István

Társközösség

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LX. évfolyam, 36. szám, 2016. szeptember 9.

Együtt, bátran, közös akarattal mondunk nemet az önmagából kifordult liberális világnak, ezt olvastuk hétfőn a Magyar Időkben, mi ugyanis azt olvassuk, nem pedig a liberális szennylapokat, mert olyanok ma már szinte nincsenek is. Fel is merült bennünk, hogy talán az volna helyes, ha az önmagából kifordult liberális világnak mi magunk is nemet mondanánk, csak hát evvel akad némi gond. Ha ki van fordulva önmagából, akkor önmagával meghasonlott, tehát önmagának is ellene mond, mármost két egymást tagadó állítást egyszerre tagadni kicsit necces. A másik gond meg az, hogy a liberális világ mostanra szétfoszlott, eltűnt, semmivé vált, mármost nemet mondani annak, ami már nem létezik – pláne együtt, bátran, közös akarattal –, ez valahogy hülyén veszi ki magát, legalábbis szerintünk. Mások szerint láthatólag nem annyira.

Nyájas olvasónk nyilván rájött, hogy a liberális világnak ezúttal jobboldali egyetemisták frissiben hírhedtté vált gittegylete mond ellent, a szervezet neve indifferens, funkciója pedig nyilvánvaló. Lakájnak jelentkezni a feltörekvő új nemzedék olyan csoportjaként, amely a hatalom legkényesebb igényeinek is megfelel. Hogy mely igényekről van szó, az nem kérdés, hiszen a most és mindörökké regnáló hatalom tudvalevőleg engedelmes idióták társaságában érzi jól magát, tehát aki szebb jövőt akar, effélének mutatkozik. Nagy jótétemény, ha színlelnie se kell, vagyis ha a hülyeség erőlködés nélkül folyik belőle, mint rigóból a fütty, a szóban forgó ifjakat pedig az Úr láthatólag pont evvel az ösztönös tehetséggel áldotta meg.

„Hiába próbált megtörni minket a liberális média, mi nem ismerünk félelmet.” Ez nem a habonyi píárkommandó körmönfontan színlelt kreténsége, hanem egyszerű, őszinte szó, amely egyszerű elmékből fakad.